

„După felul lor”

„După felul lor”

Această expresie importantă merită să fie discutată mai în detaliu. Apare de zece ori în Geneza 1: de trei ori în ziua a treia, de două ori în ziua a cincea și de cinci ori în ziua a șasea (adică de două ori cinci). În Biblia ebraică spune de cinci ori „după felul său”, o dată „după felul lor” (plural) și de patru ori „după felul lor” (dar la singular) (care este tot de două ori cinci).

Cuvântul „fel” (*min*) apare exclusiv la singular, iar unele forme de plural aparente trebuie considerate ca fiind la singular, potrivit experților. Dar asta nu înseamnă că acest cuvânt are semnificația de singular! Ebraiștii atribuie cuvântului un sens colectiv, ceea ce înseamnă că, pentru mai multă claritate, ar trebui tradus la plural, și anume: „după felul lor”. De aceea, Gesenius explică și el sensul de bază ca fiind „formare, alcătuire” în sensul de varietate de specii în cadrul unui grup mai mare. Cuvântul „colectiv” înseamnă, prin urmare, că se referă la diferitele specii pe care le cuprinde un grup principal. Acest lucru este de cea mai mare importanță. Pentru că nu înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât că Dumnezeu nu a creat un „copac preistoric”, o „pasăre preistorică” sau un „pește preistoric” în Geneza 1, ci că a creat copacii, animalele de apă, păsările și animalele terestre „în diversitatea lor de specii”. Acest lucru înseamnă, la rândul său, că aceste forme de viață nu pot fi descendente unele din altele, astfel încât doctrina evoluției este în contradicție directă cu Geneza 1. Acesta este un cuvânt îndrăzneț și, prin urmare, suntem obligați să analizăm mai atent cuvântul interesant *min*. Probabil că este înrudit cu *themuna* („formă”), motiv pentru care Gesenius vorbește de „formare”: bogăția de forme în cadrul unui grup principal. Acest lucru este indicat și de cuvintele arabe înrudite *min* („a despica”) și *meni* („a distribui”).

Încă o dată: acest lucru înseamnă în mod clar că, atunci când Dumnezeu a creat păsările, de exemplu, le-a creat într-o mare diversitate de forme, și nu că a creat o formă preistorică, din care s-au dezvoltat numeroasele specii de păsări. Așadar, sensul expresiei „după felul lor” nu este atât de mult acela că plantele și animalele se reproduc „după soiul lor”, astfel încât din oul de găină să iasă întotdeauna un pui de găină. Acest lucru este cu siguranță adevărat și important, dar expresia înseamnă mult mai mult decât atât. Ea nu se referă atât de mult la reproducerea organismelor (de exemplu, „un pește produce numai pești, niciodată reptile sau mamifere”), cât la bogăția formelor de organisme (de exemplu, „nu există un singur fel de pește, ci nenumărate, de la rechini la peștișori”). Acest lucru este confirmat în mod clar de faptul că expresia este utilizată numai pentru grupuri principale, care sunt formate din mai multe specii, și niciodată pentru specii individuale. În Geneza 1, aceste grupuri sunt pomii fructiferi, iarbă care face sămânță (literal „iarbă semănătoare de sămânță”), viețuitoarele (literal „suflet viu”) din ape, păsările și viețuitoarele („suflet viu”) de pe pământ. Toate aceste grupuri cunosc o mare bogăție de forme. La fel toate familiile și ordinele de păsări deosebite din Leviticul 11 și Deuteronomul 14. Dar când Dumnezeu l-a creat pe om, nu citim că omul a fost creat „după felul său”. Într-adevăr, omul se reproduce „după specificul său”, dar omenirea nu este formată din mai multe „feluri”, care nu s-ar putea reproduce între ele, așa cum este probabil cazul, de exemplu, al păsărilor: mierla și rața sunt amândouă păsări, dar nu se pot împerechea. Așadar, omul nu este creat „după felul său”, ci „într-o singură formă”: „după chipul Său; l-a creat după chipul lui Dumnezeu”.

Faptul că prin aceasta suntem pe drumul cel bun în ceea ce privește semnificația cuvântului *min* este pe deplin confirmat de celelalte pasaje din Scriptură, în care apare acest cuvânt. Sunt

„După felul lor”

douăzeci și una în total, dintre care șapte în relatarea Potopului (Geneza 6.20; 7.14). Aici devine foarte clar că nu este vorba de reproducere (care nici măcar nu este menționată aici), ci de varietatea de specii de ființe vii. Dintre toate speciile de animale terestre, o pereche trebuia să intre în corabie (arcă). Geneza 6.20 spune foarte clar că din păsări „după felul lor”, din animale „după felul lor” și din fiecare târâtoare de pe pământ „după felul ei”, câte două din fiecare fel trebuiau să meargă la Noe. La fel este și la enumerarea animalelor curate și necurate (Leviticul 11.14-16,19,22,29; Deuteronomul 14.13-15,18). Când, de exemplu, traducerea Elberfeld vorbește în Leviticul 11.22 despre „arbe (lăcusta de fân), după felul ei”, traducerea Menge redă corect (chiar dacă un pic prea liber) prin „toate felurile de lăcuste migratoare”. În același mod, Geneza 1.25, de exemplu, ar putea fi tradusă liber astfel: „Și Dumnezeu a făcut toate felurile de animale terestre, toate felurile de vite, toate felurile de ființe care mișună pe pământ”. Același lucru îl avem la sfârșitul lui Ezechiel 47.10: „...peștii lui vor fi după speciile lor, ca peștii Mării celei Mari, foarte mulți”. Traducerea oarecum mai liberă a Bibliei revizuite a lui Luther dă aici sensul: „... vor fi acolo foarte mulți pești de toate felurile, ca în Marea cea Mare”. Tocmai comparația cu Marea cea Mare și „foarte mulți” (de fapt „foarte numeroși”) confirmă că expresia „după felul lor” vrea să indice o mare varietate de forme.

Acest lucru devine și mai clar atunci când știm că multe cuvinte ebraice, care sunt termeni colectivi (de exemplu, „păsări”) pot desemna la singular atât un singur membru al unei astfel de grupe, cât și întreaga grupă. De exemplu, *oph* înseamnă atât „pasăre”, cât și „păsăret, zburătoare” (adică „păsări”), *chajjah* înseamnă „animal”, dar și „viețuitoare” (adică „animale”). Aceasta arată clar modul în care o expresie la singular (de exemplu, „viețuitoare după felul lor”) poate avea de fapt un sens plural („animale după felul lor”). Acest lucru este întărit de faptul că de mai multe ori este asociat cuvântul scurt „toți/toate”. „Toate păsările înaripate, potrivit speciilor lor” (Geneza 1.21) înseamnă atunci „toate felurile de păsări înaripate”. „Toate animalele mici care mișună pe pământ, potrivit speciilor lor” (Geneza 1.25) înseamnă: „fiecare târâtoare a pământului, după felul său”. „Orice corb, după felul său” (Leviticul 11.15; Deuteronomul 14.14) înseamnă: „Toate felurile de corbi”.

Așadar, nu există nicio îndoială că Dumnezeu a creat organismele vii în zilele a treia, a cincea și a șasea, într-o mare varietate de forme. Acest lucru este în totală contradicție cu teoria evoluției, care susține că toate păsările existente, de exemplu, s-au dezvoltat din una sau cel mult câteva „tipuri de păsări preistorice”, care, de altfel, nici ele nu au ar fi fost create de Dumnezeu, ci, la rândul lor, se presupune că s-ar fi dezvoltat din reptile, deși nu există nici cea mai mică dovadă în acest sens. Desigur, nu vreau să spun aici că bogăția de forme, așa cum o cunoaștem astăzi în natură, este exact aceeași cu cea creată în Geneza 1. În primul rând, multe forme au dispărut și, în al doilea rând, s-au adăugat multe forme noi care s-au dezvoltat din alte forme. Oare acest ultim lucru înseamnă până la urmă evoluție? Nu, deloc, pentru că nu mă refer la noi „genesis-specii” (care desigur se numesc „*min*”), ci la noi forme în cadrul unui anumit *min*! Un exemplu: Dumnezeu a creat tot felul de specii de animale terestre; astfel, ne putem imagina că El a creat o „pereche de câini”, eventual în diferite varietăți (rase): o varietate asemănătoare vulpii, una asemănătoare câinelui și una asemănătoare hienelor. Din acestea trebuie să se fi dezvoltat numeroase specii (în parte prin amestec), cum ar fi vulpea arctică, vulpea argintie, lupul, câinele (din nou în nenumărate rase, de la St. Bernard la Pinscher), șacalul și hiena.

Dar acum se pot pune câteva întrebări critice: Nu cumva punem acum prea mult sens biologic în cuvântul biblic „*min*”? Și care este limita unui *min* („specie”)? Evident, aceste limite sunt

„După felul lor”

mai largi decât „specia” (*species*) biologică, deoarece zoologia consideră vulpea, câinele, lupul etc. ca fiind specii diferite. Inițial, renumitul sistematician Carolus Linnaeus (secolul al 18-lea) era de părere că noi „numărăm atâtea specii câte forme diferite și constante a creat la început Cel Infinit”. Mai târziu a înțeles că „speciile” nu sunt atât de constante precum crezuse inițial, ci că ele pot varia foarte mult. Este clar perceptibil în natură faptul că Dumnezeu a pus o variabilitate ereditară în fiecare *min* originar, astfel încât, în decursul timpului, această dispoziție să se dezvolte în toate direcțiile și, în cadrul unui *min*, să conducă la o bogăție adesea inepuizabilă de forme. Prin urmare, ar fi complet deplasat ca un evoluționist să acuze un biolog credincios Bibliei că se agață orbește de constanța speciei și că judecă greșit variabilitatea acesteia. Marea diferență dintre el și evoluționist este că el crede că specia este variabilă, dar nu că specia este „transformabilă”, adică că se poate schimba în altă specie (*min*). Aceasta din urmă nu este dovedită, și nici nu se poate dovedi, ci mai degrabă este în contradicție cu faptele. Vom vedea mai târziu că cele mai multe dintre așa-numitele „dovezi” ale teoriei evoluției nu sunt altceva decât dovezi ale mutabilității speciilor - dar acest lucru înseamnă să pledăm pentru o cauză câștigată (să facem ceva de prisos) și nu spune nimic despre transformabilitatea speciilor. Poate avea chiar un caracter înșelător, deoarece reflectă ceva ce nu există.

Așadar, constatăm că Dumnezeu a creat organismele vii din Geneza 1 conform unui plan foarte specific, și anume împărțit în „*min*”, care sunt clar delimitate unele de altele prin faptul că organismele din diferite „*min*” nu se pot reproduce între ele. Aceasta din urmă este o condiție logică și necesară, deoarece ar fi absurd să presupunem că Dumnezeu a creat organismele „după soiurile lor” și totuși în așa fel încât acestea să se poată amesteca unele cu altele, astfel încât în scurt timp acest plan de construcție al diversității speciilor ar fi în totalitate șters și înlocuit de o continuitate în care toate formele intermediare între „*min*” ar fi prezente. Dar acest mod de gândire nu este doar logic, ci și în deplină concordanță cu ceea ce se poate observa. Este foarte important ca organismele vii din zilele noastre să poată fi împărțite în grupuri biologice discontinue, care se disting între ele prin faptul că nu se pot îmbina între ele. O astfel de *min* se poate dezvolta adesea într-o bogăție enormă de forme, chiar până într-atât încât formele cele mai îndepărtate dintr-o *min* sunt atât de îndepărtate încât nu se mai pot nici măcar reproduce între ele („izolare reproductivă”); dar niciodată o formă dintr-o *min* nu poate fi încrucișată cu o formă dintr-o altă *min* sau se poate „transforma” într-o altă *min*. Și este extraordinar de interesant faptul că și paleontologia a confirmat deplin acest lucru: și fosilele arată aceeași discontinuitate clară între diferitele grupuri; iar printre aceste grupuri, strămoșii organismelor actuale pot fi întotdeauna identificați cu ușurință, având aceleași caracteristici externe ca și descendenții lor. Această discontinuitate fosilă și absența formelor fosile intermediare între ceea ce noi numim aici *min*, constituie o dificultate nu mică pentru evoluționiști.

Astfel, o *min* este formată din organisme care au același plan de construcție și care se pot (sau se puteau odinioară) reproduce între ele. Astfel, o *min* cuprinde adesea mai multe specii, deoarece speciile înrudite se pot bastardiza uneori (deși bastarzii sunt adesea infertili sau uneori mor înainte de naștere). De exemplu, citim despre bastarzi între lei și tigri, între cai, măgari și zebre, între câini, lupi și șacali, între șoareci și șobolani, între găini și curcani, între lebede și găște, între grâu și secară, între ridichi și varză, și așa mai departe. Prin urmare, aceste forme conexe ar putea fi considerate ca fiind una și aceeași *min*. Aceasta nu este o invenție a

„După felul lor”

creaționistilor¹; sistematicienii au exprimat de foarte multe ori nevoia de a stabili unități mai cuprinzătoare decât specia și de a reuni toate formele care sunt reciproc fertile, oricât de puțin fertile sau viabile ar fi bastarzii lor. Astfel de unități sunt denumite „cerc de forme” (sau „cerc de rasă”), „commiscuum”, „specii politipice”, „coenospecii” și altele asemenea. Deci, deși trebuie să fim conștienți de variabilitatea în cadrul unei *min* (astfel încât pot apărea și specii noi), pe de altă parte trebuie să susținem cu tărie că nu au apărut noi „*min*” de la Geneza 1 încoace. Nu se cunoaște nici un singur fapt biblic, dar nici un singur fapt științific (cel puțin dacă nu vrem să pornim de la simple presupuneri teoretice) care să contrazică această interpretare. Pentru un studiu mai amănunțit al acestui subiect, recomand cartea doctorului Frank L. Marsh: „*Evolution, Creation, and Science*” (1947). De asemenea, Byron C. Nelson (1967): „*After Its Kind*”. J. W. Klotz (1955): „*Genes, Genesis, and Evolution*”; H. Enoch (1966): „*Evolution or Creation*”, și cărțile menționate anterior.

Am constatat deci că toate „*min*”, care există, au fost deja create în Geneza 1 și că nu se pot amesteca între ele și nu pot forma noi „*min*”. Aceasta din urmă este, de asemenea, experiența observatorului obișnuit și este, de asemenea, foarte mult subliniată în Scriptură - și aceasta este o armă puternică împotriva învățaturii evoluționiste. Cu siguranță se va spune din nou că Scriptura nu este preocupată de combaterea teoriilor biologice, dar trebuie doar să ne gândim cât de mult se grăbesc evoluționiștii să facă omul să descindă din animale, în loc să facă din el o creatură a lui Dumnezeu, pentru a aprecia cât de importantă este mărturia Scripturii că seamănul vine numai din seamăn, că binele nu vine din rău și răul niciodată din bine și că spiritul uman nu vine din animalul irațional, ci din Dumnezeu. Faptul că seamănul vine din seamăn este indicat de asemănarea cuvintelor din Geneza 1. Am citit că pământul trebuie să dea vegetație, că iarba trebuie să dea sămânță, că pomii fructiferi trebuie să dea rod. Comportamentul animalelor este și el în acord cu acest lucru: apele ar trebui să mișune de ființe vii (literalmente „suflete”) care se mișcă, „înaripatele” zburau (tot aceleași cuvinte de bază) deasupra pământului, iar animalele care se agitau se agitau pe pământ. Pe lângă această egalitate, există și o inegalitate în raport cu alte forme: „*Nu orice carne este aceeași carne, ci una este carnea omului, alta este carnea vitelor, alta este carnea păsărilor și alta este carnea peștilor*” (1 Corinteni 15.39). „*Frații mei, poate un smochin să facă măslina sau o viță de vie smochine?*” (Iacov 3.12). „*Se culeg struguri din spini sau smochine din mărcini?*” (Matei 7.16). „*Fiecare pom se cunoaște după rodul lui; pentru că nu se culeg smochine din spini, nici nu se adună struguri din mărcini*” (Luca 6.44).

Tradus din: Dr. W.J. Ouweneel, *Gedanken zum Schöpfungsbericht in 1. Mose 1*;
Ernst-Paulus-Verlag, ediția a 6-a, 1990.

---

¹ Aceștia sunt cei care țin cu tărie la relatarea biblică despre creație.